

РЕШЕНИЕ

№ 4694

гр. София, 13.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 14.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2258** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. АПК, вр. с чл. 20а, ал. 5 от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/ и чл. 27. ал. 7 от ЗПЗП. Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 22/121/07383/3/01/04/02 от 13.01.2021г., издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, с който е определено на жалбоподателя подлежащо на възстановяване публично държавно вземане в размер на 33 786,28 лв. на основание чл. 27, ал. 5 и ал. 7 от ЗПЗП и чл. 51, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 8/03.04.2008г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Модернизиране на земеделските стопанства“ от Програмата за развитие на селските райони /ПРСР/ за периода 2007-2013 г. /Наредба № 8/2008г./.

С жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорвания индивидуален административен акт поради несъответствието му с материалноправни норми, издаването му при допуснати съществени нарушения на процесуалните разпоредби, както и в противоречие с целта на закона. По същество се оспорва определеното на дружеството жалбоподател публично държавно вземане по основание и размер. Оспорват се мотивите на Решение № 8215 от 25.06.2020г., постановено по адм. дело № 11615/2019 на Върховния административен съд. Твърди се, че са формирани неправилни правни изводи. Излагат се доводи, че със Закон за изменение и допълнение на Закона за подпомагане на земеделските производители – обн. ДВ, бр.51 от 28.06.2019г., в сила от 28.06.2019г., се изменят реда и правилата за

определяне и налагане на санкциите, при което се създава нова разпоредба, съгласно която изпълнителният директор на разплащателната агенция одобрява със заповед правила за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ. В тази връзка сочи, че изменените правила на чл. 27 ЗПЗП следва да се прилагат само за актове след влизане в сила на ЗИДЗПЗП.

На следващо място, се твърди, че с решението на ВАС Решение за налагане на финансова корекция от 01.08.2018г. на изп. директор на ДФЗ е потвърдено в частта, в която се установява нарушение по Наредба № 8/2008г. и договор за отпускане на финансова помощ, поради което счита, че налагането на санкция следва да се извърши въз основа на първоначалното решение, частично потвърдено от Върховния административен съд. С тези доводи обосновава извод за липса на мотиви на оспорвания акт. По отношение на размера на установеното публично вземане жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от Наредба № 8/2008г., която предвижда, че намалението на помощта се определя, като се взема предвид вида, степента и продължителността на неизпълнението, а от своя страна степента се определя от последиците за дейността като цяло. В тази връзка се твърди, че такъв анализ не е направен от административния орган, следователно, определеният размер на санкцията е немотивиран и незаконосъобразен. Оспорва се постигането на определени стойности на приходите във връзка с инвестицията като основание за налагане на санкцията. Иска се отмяната на оспорвания акт за установяване на публично държавно вземане и присъждане на разноски по делото, включително за платен адвокатски хонорар.

В о.с.з. жалбоподателят не изпраща представител. Поддържа жалбата чрез писмена молба.

Ответникът – изп. директор на Държавен фонд „Земеделие“ – не се явява и не изпраща представител в съдебното заседание. Чрез писмена молба от юрк. И. от 14.06.2021г. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град след анализ на приетите по делото писмени доказателства и съобразяване доводите на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, и от лице, имащо интерес от оспорване, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

По делото е безспорно, че между Държавен фонд „Земеделие“ и [фирма] е сключен договор № 22/121/07383 от 16.11.2015 г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ /БФП/ по мярка 121 „Модернизиране на земеделските стопанства“ от Програма за развитие на селските райони /ПРСР/ за периода 2007-2013 г., подкрепена от ЕЗФРСР. Редът и условията за кандидатстване и отпускане на помощта, както и контрола по изпълнението, са разписани в Наредба №8/2008г. Съгласно нормативните изисквания е подадено заявление от дружеството жалбоподател за окончателно плащане на 30.11.2015г. и след извършени административни проверки е извършено плащане на 22.12.2015г. на БФП в размер на 337 862,81 лв.

Със Заповед № 352517/30.04.2018г. на началник отдел „Регионален технически

инспекторат“ /РТИ/ при Разплащателната агенция по чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП е разпоредено извършване на проверка на място на дружеството жалбоподател, при която е установено неизпълнение на т.4.14 от договора от 16.11.2015г., както и на чл. 16, ал. 5 от Наредба № 8/03.04.2008г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка “Модернизиране на земеделските стопанства” от Програма за развитие на селските райони 2007-2013г., състоящо се в следното: неизпълнение на заложеното в производствената програма на бизнес плана дружеството бенефициер да реализира приходи от продажбата на заложените в него култури в размер на 1 313 400, 00 лева годишно. На това основание е издадено Решение № 22/121/07383/3/01/04/01 от 01.08.2018г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с което е определена на дружеството жалбоподател финансова корекция в размер на 33 786, 28 лева по договор № 22/121/07383 от 16.11.2015г. за предоставяне на финансова помощ. Съгласно мотивите на решението - въз основа на представените при проверката на място документи е установено, че за двете пълни финансови години – 2016г. и 2017г., са реализирани приходи както следва: за 2016г. от заложените 1 313 400,00 лв. са реализирани 59 135,00 лв., което представлява 4,5 % от приходите, заложените по бизнес план, а за 2017г. от заложените 1 313 400,00 лв. са реализирани 555 767,50 лв., което представлява 42,3 % от приходите, заложените по бизнес плана. Прието е, че средноаритметично за двете пълни финансови години /2016г. и 2017г./ жалбоподателят е реализирал приходи в размер на 23,4 % от заложените в одобрения бизнес план приходи. За да наложи финансовата корекция с посоченото решение, административният орган се е позовал на т.4.14 от договора за предоставяне на БФП, съгласно която „ползвателят е длъжен да извърши изцяло одобрената инвестиция в срока по този договор и в съответствие с одобрения проект, изискванията на този договор и приложенията към него“.

Решението от 01.08.2018г. е оспорено по съдебен ред, при което е постановено Решение № 4860/11.07.2019г. по адм. д. № 9528/2018 г. на Административен съд София-град, с което същото е отменено. С Решение № 8215 от 25.06.2020г. по адм. д. № 11615/2019г., IV отд. на ВАС е отменено Решение № 4860/11.07.2019г. по адм. д. № 9528/2018 г. на Административен съд София-град в частта на установено нарушение по Наредба № 8/2008г. и договор № 22/121/07383 от 16.11.2015 г. за отпускане на финансова помощ в полза на дружеството жалбоподател и вместо него е отхвърлена жалбата на същото срещу решението за налагане на финансова корекция, като е върната преписката на административния орган за ново произнасяне и определяне на размера на финансовата корекция. Изложени са мотиви, че от анализа на данните по делото се установява по безспорен начин наличието на бездействие от страна на бенефициера, изразяващо се с неизпълнение на заложените финансови параметри в бизнес плана за 2016г. и 2017г., което води до недостатъчна икономическа жизнеспособност на инвестицията и неизпълнение на целите, заложените в Наредба № 8/2008г. В съд се позовава и на чл. 30 от Регламент №966/2012г. относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на съюза, който визира принципите на икономичност ефективност и ефикасност. По изложените съображения Върховният административен съд е приел, че в случая е извършено нарушение, изразяващо се в неизпълнение на заложените в бизнес плана показател и в този смисъл е доказано основанието за налагане на процесната финансова корекция спрямо дружеството жалбоподател.

В частта относно размера на наложената финансова корекция Решение №

22/121/07383/3/01/04/01 от 01.08.2018г. на изп. директор на ДФЗ е отменено след отмяната на решението на АССГ с мотиви, че е постановено в нарушение на материалния закон, а именно – при постановяване на същото е определен размерът на финансовата корекция на основание утвърдената от изпълнителния директор на ДФЗ Методика за определяне на санкции след плащане по проекти от ПРСР 2007-2013 г., която е обявена за нищожна с Решение № 15652/14.12.2018г. по адм. д. № 11440/2017г. на ВАС, Четвърто отделение, оставено в сила с Решение № 8020/29.05.2019г. по адм. д. № 1757/2019г. на ВАС, петчленен състав. Решението е обнародвано в Държавен вестник, бр. 47/14.06.2019 г. и е влязло в сила от деня на обнародването. С тези мотиви и с оглед наличието на материалноправното основание за налагането на финансовата корекция – неизпълнение на договора и нарушение на наредбата, ВАС е върнал преписката на органа за ново произнасяне и определяне на размера на финансовата корекция при съобразяване на дадените с решението указания.

В изпълнение на същото е издаден оспорваният в настоящото съдебно производство АУПДВ № 22/121/07383/3/01/04/02 от 13.01.2021г. на изп. директор на ДФЗ по реда на чл. 27, ал. 5 и ал. 7 от ЗПЗП, с който е определена подлежащата на възстановяване БФП в размер на 33 786,28 лв., равняваща се на 10 % от предоставената БФП, на основание т. 30, предложение първо към раздел I „Общи положения“ от Правила за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ при установени нарушения по чл. 27, ал. 6 и 7 от ЗПЗП по мерките от Програма за развитие на селските райони 2007-2013г.

С оглед на изложеното съдът направи следните правни изводи:

Относно компетентността за издаване на административния акт чл. 166 от ДОПК, във вр. с чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП, предвижда, че установяването на публични държавни вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, в случая ЗПЗП, който овластява изп. директор на ДФЗ. С оглед на това актът е издаден от компетентен орган в кръга на правомощията му по закон.

По процедурата настоящият съдебен състав намира, че не са допуснати съществени нарушения, включително е уведомен жалбоподателят и бенефициер по договора за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ за откритата процедура по налагане на финансова корекция /определяне на подлежащата на възстановяване БФП/ с писмо от 30.07.2020г., като е предоставена възможност да участва в производството и да представи в 14-дневен срок писмени възражения по основателността и размера ѝ.

Съдът намира, че са изложени подробни доводи за определяне на подлежащата на възстановяване БФП, включително касаещи нейния размер, като съдържат фактически и правни съображения, които напълно съответстват на данните по делото и приложимия материален закон. С оглед на това е неоснователно възражението, че оспорваният акт е немотивиран.

По възражението, наведено с писмената защита на жалбоподателя, следва да бъде посочено, че в процесния АУПДВ са изложени мотиви, касаещи реда за налагане на финансовата корекция с акт по чл. 166 от ДОПК, а не с решение по ЗУСЕСИФ. Изложени са доводи, че, на първо място, вземането по административния договор, сключен с жалбоподателя е публично държавно вземане, поради което същото се събира по реда на ДОПК. Освен това ал. 7 от чл. 27 ЗПЗП изрично предвижда, че „дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от

страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по ал. 6, се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс“. Посочената ал. 6 предвижда, че „дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради нарушение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, което представлява основание за налагане на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 1 - 9 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, се установява с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 от същия закон“.

В този смисъл, доколкото е предвиден специален ред за налагане на финансови корекции по Програмата за развитие на селските райони съгласно чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП, който препраща към правилата на ЗУСЕСИФ, то не намира приложение § 4, ал. 3 ДР ЗУСЕСИФ. При тълкуването на нормите на чл. 27, ал. 6 и ал. 7 ЗПЗП е видно, че редът по ал. 7 е алтернативен на този по ал. 6 и се прилага доколкото няма основание за налагане на финансова корекция по реда и на основанията, регламентирани в ЗУСЕСИФ.

Съгласно практиката на ВАС неизпълнението на заложените в бизнес плана критерии несъмнено представлява неизпълнение на одобрените индикатори по чл. 70, ал. 1, т. 7 от ЗУСЕСИФ, доколкото именно заложените в него прогнози за увеличаване на приходите от стопанството в резултат от направената инвестиция представляват критерии за одобрение на индивидуалния проект. В този смисъл са Решение № 5775 от 13.05.2021г. по адм. д. № 13230/2020г., I отд. на ВАС, Решение № 5108 от 21.04.2021г. по адм. д. № 12415/2020г., I отд. на ВАС, Решение № 15687 от 17.12.2020г. по адм. д. № 8586/2020г., I отд. на ВАС, Решение № 5571 от 10.05.2021г. по адм. д. № 11903/2020г., VIII отд. на ВАС и др. Поради това в случая се установяват основанията за налагане на финансова корекция по реда на ЗУСЕСИФ.

Въпреки това настоящият състав намира, че издаването на процесния АУПДВ по реда на чл. 27, ал. 7 ЗПЗП и Наредба № 8/2008г. не е съществено процесуално нарушение, което е оказало влияние върху съдържанието на ИАА. В тази връзка следва да се отбележи, че в настоящия случай /за разлика от горесцитираните решения на ВАС/ оспорваният административен акт е издаден в изпълнение на влязло в сила съдебно решение, с което е отменен първоначалният административен акт – решение на изп. директор на ДФЗ от 01.08.2018г. за налагане на финансова корекция в частта за разноските. Последното е издадено по реда на ЗУСЕСИФ преди влизане в сила на ЗИДЗПЗП от ДВ бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г., и е отменен само в частта относно размера на санкцията, а в останалата част, с която е наложена финансовата корекция, е влязъл в сила. В тази част е установено нарушението на сключения с жалбоподателя договор за предоставяне на БФП поради неизпълнение на одобрения бизнес план, което представлява основание за налагане на финансовата корекция, и има задължителен характер за административния орган и съда на основание чл. 224 от АПК. С оглед на това въпросът относно наличието на материалноправно основание за налагане на финансовата корекция не подлежи на преразглеждане. В настоящото производство подлежи на контрол за законосъобразност единствено размерът на финансовата корекция, определен с процесния АУПДВ, който е предмет на оспорване. Поради това издаването му по реда на чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП, във вр. с чл. 51

от Наредба № 8/2008г. не оказва влияние върху материалната законосъобразност на акта и следователно – не може да бъде квалифицирано като съществено процесуално нарушение. Съгласно трайната практика на ВАС съществено е онова нарушение на административно-производствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос.

Отделно от това, в проведеното производство по издаване на акта са гарантирани правата на жалбоподателя за участие, представяне на доказателства и релевиране на възражения.

По приложението на материалния закон:

Въпросът относно наличието на основание за определяне на подлежаща на възстановяване БФП, представляващо нарушение на разпоредбите на Наредба № 8/2008 г. и договора за отпускане на финансова помощ, е решен с Решение № 8215 от 25.06.2020г. по адм. д. № 11615/2019г., IV отд. на ВАС, с което делото е върнато за ново разглеждане от АССГ. Задължителните указания на съда при връщане на делото обвързват административния орган и съда при съдебния контрол на издадения в тяхно изпълнение акт, поради което в настоящото производство пред АССГ, 11 състав той не подлежи на преразглеждане.

С оглед на това предмет на проверка е актът в частта относно размера на определената за възстановяване БФП. Съгласно указанията на ВАС, дадени с отменителното решение, утвърдената от изпълнителния директор на ДФЗ Методика за определяне на санкции след плащане по проекти от ПРСР 2007-2013г. е обявена за нищожна с Решение № 15652/14.12.2018г., по адм. д. № 11440/2017г. на ВАС, Четвърто отделение, оставено в сила с решение № 8020/29.05.2019г., по адм. д. № 1757/2019г. на ВАС, петчленен състав, което е обнародвано в Държавен вестник, бр. 47/14.06.2019 г. и е влязло в сила от деня на обнародването. С оглед на това в изпълнение на задължението си по чл. 195, ал. 2 АПК да уреди последиците от обявления за нищожен акт административният орган е приел Правила за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ при установени нарушения по чл. 27, ал. 6 и 7 от ЗПЗП по мерките от Програма за развитие на селските райони 2007-2013г., обнародвани в Държавен вестник бр. 69 от 30.08.2019г.

Видно от мотивите на оспорвания административен акт размерът на финансовата корекция е съобразен с чл. 51 от Наредба № 8/2008г. и чл. 35 от Делегиран регламент (ЕС) № 1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета, като при определянето ѝ са взети предвид вида, степента и продължителността на неизпълнението на задълженията на ползвателите на БФП по наредбата и по договора за предоставянето ѝ. Съгласно чл. 51, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 8/2008г. „в случай че ползвателят на помощта не изпълнява свои нормативни или договорни задължения след изплащане на финансовата помощ, РА може да поиска връщането на вече изплатени суми заедно със законната лихва върху тях и/или да прекрати всички договори, сключени с ползвателя на помощта“. Ал. 2 от с.з. предвижда, че размерът на намалението на помощта се определя, като се взема предвид вида, степента и продължителността на неизпълнението. Регламентирано е в същата алинея, че „степената на неизпълнението по даден проект зависи от неговите

последници за дейността като цяло. Продължителността на неизпълнението зависи от времето, през което траят последиците, или възможността за отстраняване на тези последици по приемлив начин“. В съответствие с тези критерии в посочените Правила за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ при установени нарушения по чл. 27, ал. 6 и 7 от ЗПЗП са класифицирани възможните нарушения при изпълнение на договорите за предоставяне на БФП и условията по наредбата, като са предвидени различни размери на подлежащата на възстановяване БФП, представени като процент от предоставената БФП. С влязло в сила решение № 3618/10.03.2020г. на Върховен административен съд по адм. д. № 14154/2019г., което е оставено в сила с решение № 15545 от 15.12.2020г. на петчленен състав на Върховния административен съд по адм. д. № 8071/2020г. е постановено, че посочените правила са законосъобразни. Така постановеното решение № 3618/10.03.2020 г. съгласно чл. 193, ал. 2 АПК има действие по отношение на всички.

Съгласно мотивите на атакувания в настоящото производство административен акт на жалбоподателя [фирма] се определя подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ /финансова корекция/ в размер на 10 % от предоставената БФП на основание т. 30, предложение първо към раздел I „Общи положения“ от Правила за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ при установени нарушения по чл. 27, ал. 6 и 7 от ЗПЗП. Съгласно посочената разпоредба, когато нарушението се изразява в неизпълнение на одобрения проект – не са постигнати нивата на финансовите показатели, заложен в бизнес плана, са предвидени различни санкции, диференцирани с оглед критериите за оценка на нарушението. Така в настоящия случай е установено, че нарушението се изразява количествено като неизпълнение на заложените от ползвателя на БФП приходи от инвестицията в размер на 23,4 % средноаритметично за период от две финансови години – 2016г. и 2017г. В Правилата е предвидено, че нарушение от този вид е със сравнително ниска степен на тежест, тъй като отклонението от заложените в бизнес плана финансови резултати не е изключително голямо и целите на предоставеното подпомагане могат да бъдат постигнати. От друга страна, като критерий за определяне на размера на санкцията е предвидена и продължителността на нарушението. Така в случая е установено, че то засяга две пълни финансови години - 2016г. и 2017г. В посочената в АУПДВ т. 30 от Правилата е предвидено, че когато реализираните приходи от подпомаганата дейност, изчислени средноаритметично за всички проверявани пълни финансови години, са под 50% и над 20% от предвидените приходи съгласно одобрения бизнес план, изчислени средноаритметично за същия период, и времетраенето на неизпълнението е две финансови години, се налага санкция в размер на 10% от предоставената финансова помощ по договора. С оглед на данните по делото настоящият състав намира, че правилно спрямо установеното неизпълнение на договора и наредбата от страна на жалбоподателя е приложена нормата на т. 30 предложение първо към раздел I „Общи положения“ от Правила за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ при установени

нарушения по чл. 27, ал. 6 и 7 от ЗПЗП, съответно с предвидения в нея размер на подлежащата на възстановяване БФП в размер на 10 % от предоставената такава, при съобразяване с вида, степента и продължителността на неизпълнението.

В случая е безспорно, че по договор № 22/121/07383 от 16.11.2015 г. за предоставяне на финансова помощ по мярка 121 „Модернизиране на земеделските стопанства“ от Програма за развитие на селските райони /ПРСР/ 2007-2013г., подкрепена от ЕЗФРСР в полза на [фирма] е извършено плащане на 22.12.2015 г. в размер на 337 862,81 лв. С оглед на гореизложеното финансовата корекция спрямо конкретно извършеното нарушение на договора в частта на финансовите резултати, заложиени в бизнес плана на дружеството, съответно на чл. чл. 16, ал. 5 от Наредба № 8/2008г., следва да бъде в размер на 10 % от предоставената БФП, или 33 786,28 лв., както правилно е постановил ответникът с атакувания АУПДВ.

Неоснователни са възраженията за противоречие на акта с целта на закона. Следва да се отбележи, че жалбоподателят не сочи в какво според него се изразява това несъответствие, въпреки това при извършената служебна проверка за законосъобразност на акта на основание чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не констатира основания за такъв извод. Целта на наложената финансова корекция не се отклонява от определената ѝ с със закона такава. Доколкото БФП е отпусната в определен размер за постигане на конкретни икономически резултати от бенефициера, в случая изразени като приходи от инвестицията, които не са изпълнени, то с цел недопускане на неоснователно обогатяване, следва да бъде възстановена част от предоставената като БФП сума.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 22/121/07383/3/01/04/02 от 13.01.2021г., издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ е издаден от компетентен орган, в предвидена от закона писмена форма, при спазване на процесуалните правила и при съобразяване с материалноправните разпоредби и целта на закона.

Предвид изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл.78, ал.8 ГПК на ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, III отделение, 11-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 22/121/07383/3/01/04/02 от 13.01.2021г., издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е определено на жалбоподателя подлежащо на възстановяване публично държавно вземане в размер на 33 786,28 лв. на основание чл. 27, ал. 5 и ал. 7 от ЗПЗП и чл. 51, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 8/03.04.2008г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна

финансова помощ по мярка „Модернизиране на земеделските стопанства“ от Програмата за развитие на селските райони /ПРСР/ за периода 2007-2013 г.
ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 150,00 /сто и петдесет/ лева.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: